

Hồi 13

*Tráng Chí Trãi Dài Cùng Biển Rộng
Tri Âm Nào Biết Có Máy Ai*

Võ nghệ phái Thiếu Lâm vang lừng võ lâm, nhất là La Hán ngũ hành thần quyền, bộ quyền thuật này do Đạt Ma sư tổ sáng tạo, hàng ngàn năm nay đã được các bậc cao tăng không ngừng cải tiến, uy lực mạnh không gì bằng. Chỉ thấy Khâu Nguyên Giáp phóng vọt người lên, quyền phong đã giáng tới trước mặt, Kim Thế Di dùng tự quyết chữ dẫn, thuận tay dắt qua, nguồn lực đạo ấy đột nhiên ngừng lại, Kim Thế Di muốn dùng thủ pháp “mượn lực đánh lực” nhưng không thành công, trái lại đã bị y biến chiêu, cánh tay vung tới, nắm đấm tạt ngang qua. Kim Thế Di vung ra một đòn Tề mi cước, bóp một tiếng, cổ tay của Khâu Nguyên Giáp bị mũi giày của chàng đá trúng, lòng bàn chân của Kim Thế Di cũng trúng một quyền, hai bên đều phóng vọt người ra một trượng. Những chiêu ấy chỉ diễn ra trong khoảnh khắc điện chớp lửa xẹt, quả là sống chết chỉ cách nhau trong gang tấc, nhưng Khâu Nguyên Giáp chỉ có đối phó với Kim Thế Di, mà Kim Thế Di trong khi tung cú đá về phía Khâu Nguyên Giáp lại phải liên tục đẩy lui đòn tấn công của bốn người kia, chàng dùng gậy sắt đánh bạt trường kiếm của hai người Chung, Võ, né tránh cây ngọc tiêu của Lâm Sinh, lại dùng Phách không chưởng đánh lui Lư Đạo Lân.

Thấy Kim Thế Di rốt cuộc đã trúng một quyền của Khâu Nguyên Giáp, bốn người kia phấn chấn kêu lên: “Khâu huynh, đừng buông tha cho y!” hai người chia nhau ra chiếm ở năm phương vị đông tây nam bắc và trung ương, bao vây Kim Thế Di vào ở giữa, Lư Đạo Lân quát: “Kim Thế Di, nay ngươi đã biết dưới chân núi Mang Sơn người không thể làm càn chưa? Người có chịu nhận tội không!” Kim Thế Di cười rằng: “Được, người chờ đấy, ta sẽ nhận tội với người!” nói chưa dứt thì đã nhảy phắt tới trước mặt Lư Đạo Lân, cây gậy bổ xuống bóp một tiếng, ở trán Lư Đạo Lân lập tức sưng vù, Lư Đạo Lân đau đến nổi nước mắt chảy ròng ròng, vội vàng tránh sang một bên. Kim Thế Di cả cười nói: “Ta đã xin lỗi người, người có dám nhận lễ của ta nữa không!” rồi y xoay người, tay trái vươn ra chụp vào xương vai của Võ Định Cầu, quát: “Người có chịu nói tin tức chưa?” Chung Triễn vội vàng chạy đến giải cứu, cây thanh cương kiếm đánh ra một chiêu Lý Quảng

xạ thạch, đâm vào lưng Kim Thế Di, Kim Thế Di cười: “Người cũng phải bị trừng phạt!” rồi chàng trở tay lại đánh ra một chưởng, chưởng thế phiêu hốt bất định. Chung Triễn đánh một kiếm bị hụt, khi nghiêng người qua thì bị trúng một chưởng của y, Kim Thế Di muốn tát vào mặt y, nhưng kết quả đã đánh trúng vai của y, chàng cười lớn: “Được, may mà người né tránh nhanh, nể mặt sư muội của người, ta gởi lại cái tát ấy”.

Ngay lúc này, Khâu Nguyên Giáp cũng đâm tới một quyền, Kim Thế Di tóm lấy quyền của y bóp mạnh, hóa giải hết mãnh lực của y, may mà cây ngọc tiêu của Lâm Sinh đến kịp thời, Kim Thế Di lại buông tay ra đẩy về phía trước, Khâu Nguyên Giáp loạng choạng lao bổ về phía trước, khi đứng vững lại mới biết lúc này Kim Thế Di vẫn chưa giở hết bản lĩnh, Lâm Sinh biết lợi hại, đâm một tiêu không trúng thì lập tức thối lui, dù y nhảy lui thật nhanh nhưng cũng bị Kim Thế Di tóm trúng tà áo, tà áo rách toạc.

Trong khoảnh khắc, Kim Thế Di liên tục tấn công năm người, Chung Triễn kêu lên: “Chúng ta cùng sánh vai tiến tới, đừng rời nhau”, rồi y thi triển Đại tu di kiếm thức trong Thiên Sơn kiếm pháp, che chắn cho cả năm người đến nỗi gió mưa không lọt. Vừa rồi cả năm người chia ra đứng chiếm năm phương vị, tuy có lợi cho tấn công nhưng lại thiếu sức phòng thủ, thân pháp Kim Thế Di nhanh hơn họ, đột nhiên đánh về một phía thì những người còn lại không ứng cứu kịp, cũng chẳng khác gì với đơn đả độc đấu, cho nên rất thua thiệt. Giờ đây năm người đứng sát lại với nhau tạo thành một trận trường xà, tập trung sức mạnh của cả năm người phòng ngự, thực lực tăng lên, lại thêm Tu di kiếm pháp là loại kiếm pháp phòng ngự tinh diệu nhất trong Thiên Sơn kiếm pháp, rất hợp để đối phó với người công lực cao cường hơn mình, trong màn kiếm quang phòng hộ của Chung Triễn, ai nấy đều thi triển tuyệt kỹ, Võ Định Cầu dùng kiếm pháp quỷ dị tìm sơ hở, hễ có cơ hội là đâm ra một kiếm; cây thiết tỷ bà của Lư Đạo Lân càng đánh ra những chiêu số đặc biệt hơn; cây ngọc tiêu của Lâm Sinh chuyên điểm huyết, tuy điểm không trúng Kim Thế Di nhưng Kim Thế Di cũng không thể không e ngại, còn người có công lực cao cường nhất là Khâu Nguyên Giáp thì dùng La Hán ngũ hành thần quyền phụ với Chung Triễn phòng thủ, quyền phong quét đến thì cát chạy đá bay, Kim Thế Di dùng đơn chưởng địch hai quyền của y, dùng gậy chặn bốn món binh khí của bốn người còn lại cho nên đôi bên cân sức nhau.

Nhưng cả năm người bày trận thế trường xà có lợi mà cũng có hại, điểm lợi là phòng thủ vững chắc, khuyết điểm chỉ là có thể phòng thủ, trái dễ dàng tấn

công, bởi vì không ai dám rời khỏi đồng bọn tiến lên tấn công, cứ như thế cả năm người chỉ có chống đỡ.

Kim Thế Di nổi dậy sát cơ, cười ha hả: “Trận này thật thú vị!” rồi dốc hết bản lĩnh ra, cây gậy chỉ đồng đánh tây, chỉ nam đánh bắc rồi chàng lao tới như cơn gió, tấn công ào ạt khiến cho cả năm người đều kinh hoảng.

Trong năm người, Lâm Sinh lạnh lẽ nhất, vừa thấy thế bại đã lộ thì đã nghĩ ra cách thoát thân, y liếc nhìn, vốn đã nghĩ ra đường rút lui, nhưng lại liếc thấy trên sườn núi có một thiếu nữ hồng đeo trường kiếm. Lâm Sinh giật mình, nhủ thầm: “Mình nghe Dục sư huynh nói, Lữ Tứ Nương sư thúc có một đệ tử quan môn, thanh kiếm của nàng ta trông rất đặc biệt, hình như là cây Sương Hoa kiếm của Lữ sư thúc. Chẳng lẽ nàng là truyền nhân của Lữ sư thúc?”

Lâm Sinh đoán không sai, nàng ta chính là Cốc Chi Hoa. Cốc Chi Hoa lo cho Kim Thế Di, cho nên khi chàng bảo nàng đợi trong trà đình nhưng nàng cũng chạy ra xem. Nàng đã nghe tất cả những lời Võ Định Cầu và Kim Thế Di nói. Lữ Tứ Nương và Phùng Lâm rất thân thiết nhau, nàng đương nhiên biết Lý Tâm Mai là con gái của Phùng Lâm, thầm nhủ: “Té ra Kim Thế Di nói có chuyện quan trọng chính là dò hỏi tin tức của Lý Tâm Mai. Tại sao trước kia y không nhắc với mình?”

Cốc Chi Hoa đang ngẫm nghĩ, thế rồi lại tự trách mình: “Kim Thế Di là gì của người? Tại sao y phải cho người biết mọi chuyện của y? Người và y chẳng qua chỉ mới gặp mặt hai lần”. Thế nhưng cổ ngữ có câu: “Bạch đầu như tân, khoảnh cái như cố”. Ý nghĩa của câu này là, có những người quen biết cả đời, nhưng vẫn như người bạn mới quen chưa hiểu gì nhau, có những người chỉ gặp gỡ nhau trên đường, dừng xe lại chào hỏi, thế nhưng đã trở thành bạn bè; tình nghĩa giữa đôi bên không thể tính bằng thời gian. Huống chi sư môn của họ lại có mối quan hệ sâu sắc, trước khi Cốc Chi Hoa quen Kim Thế Di, đã sớm biết lai lịch của chàng, mà trong lòng Kim Thế Di Lữ Tứ Nương là người y sùng bái. Hơn nữa trải qua trận sóng gió ở Mang Sơn, tuy hai người họ gặp mặt không nhiều nhưng mỗi giao tình thì không tầm thường.

Lâm Sinh nhắc thấy Cốc Chi Hoa đứng lấp ló dưới gốc cây, đoán rằng nàng là đệ tử của Lữ Tứ Nương, thế là đánh hờ ra một chiêu, nhảy ra khỏi vòng chiến, Kim Thế Di cười ha hả: “Chuyện này cũng không liên quan đến phái Mang Sơn nhà ngươi, thông minh thì hãy chạy cho mau”.

Chung Triễn và Võ Định Cầu thăm trách Lâm Sinh không nghĩa khí, Lư Đạo Lân chưa từng gặp Cốc Chi Hoa, cũng cảm thấy ngạc nhiên. Kim Thế Di càng đánh gấp tới, trận thế của bọn họ càng lung lay.

Cốc Chi Hoa đang suy nghĩ chợt thấy có một người chạy về hướng mình thì ngạc nhiên, Lâm Sinh chạy tới trước mặt nàng, thở hổn hển nói: “Có phải Cốc sư muội đó không? Tôi là đệ tử đời thứ ba trong phái Mang Sơn tên gọi Lâm Sinh”. Cốc Chi Hoa nói: “Ồ, té ra là cao đồ của Lộ sư bá”. Định gọi y một tiếng “Lâm sư huynh”, chợt nhớ lại giờ đây mình đã bị chuồng môn sư tử đuổi ra khỏi sư môn, thế là tiu nghỉu, chỉ hờ hững nói: “Đúng thế, tôi là Cốc Chi Hoa”.

Lâm Sinh cảm thấy hơi ngạc nhiên, lớn giọng hỏi: “Sư muội, muội có thấy gì đấy không? Người của phái Mang Sơn chúng ta đang bị Kim Thế Di bắt nạt, nếu bị y đánh bại dưới núi Mang Sơn, mặt mũi chúng ta biết để đi đâu”. Cốc Chi Hoa nói: “Ồ, tôi đã thấy”. Lâm Sinh tưởng nàng không biết Kim Thế Di là ai, vội vàng giải thích: “Đó là tên ma đầu trên giang hồ gọi là Độc thủ phong cái. Y muốn cướp vị hôn thê của một người họ Chung phái Thiên Sơn, lại còn dám chặn đường không cho y lên Mang Sơn. Chuyện này chúng ta không nhúng tay cũng được. Nhưng đáng ghét là tên Kim Thế Di này cũng đánh cả đệ tử của phái Mang Sơn chúng ta, phàm là đồng môn thì phái rút đao tương trợ, sư muội, muội hãy mau đến”. Ngay lúc này, chỉ thấy tiếng binh khí giao nhau không ngớt bên tai, Kim Thế Di chợt vung cây gậy lên, hai cây trường kiếm của Võ Định Cầu và Chung Triễn bị y đánh bay lên không trung, Lư Đạo Lân thất kinh né tránh nhưng đã không kịp nữa, Kim Thế Di cười rồi nói: “Cây thiết tỳ bà của ngươi rất ngộ nghĩnh, cho ta xem thử”. Rồi y vung tay chụp được cái cần đàn của Lư Đạo Lân, gõ lên cây gậy sắt kêu keng một tiếng, Kim Thế Di nói: “Tốt lắm, tốt lắm, thanh âm nghe rất êm diệu”. Thế là món binh khí của Lư Đạo Lân bị Kim Thế Di gõ một cái cong vòng.

Khâu Nguyên Giáp thấy tình thế nguy cấp thì xông lên đâm ra hai quyền, quyền trái là chiêu Thương long xuất hải, quyền phải là chiêu Bảo hổ quy sơn, đó là những chiêu số liễu mạng, Kim Thế Di cười rằng: “Đánh cả buổi ngươi cũng đã mệt, hãy nghỉ ngơi một lát!” Khâu Nguyên Giáp liễu mạng, chàng lại có ý đùa cợt, chàng đột nhiên lướt tới trước mặt Khâu Nguyên Giáp, chụp vào nách của y, Khâu Nguyên Giáp không được Chung Triễn yểm hộ, thế là không thể né tránh cú chụp ấy được, y chỉ cảm thấy ngứa ngáy vô cùng, toàn thân mềm nhũn, không nén được tiếng cười ngã xuống đất.

Trong trận này đệ tử của ba phái Thiên Sơn, Mang Sơn và Thiếu Lâm đều thua liểng xiểng, Kim Thế Di cười rộ phóng vọt người lên, toan chụp hai người Chung, Võ tra hỏi, chợt nghe Cốc Chi Hoa lớn giọng nói: “Kim đại ca, ngừng tay!”

Kim Thế Di vẫn chưa hết hứng, quay đầu nhìn lại thì thấy Cốc Chi Hoa và Lâm Sinh vội vàng chạy tới, Kim Thế Di nói: “Ồ, sao cô nương lại lo chuyện bao đồng thế?” Cốc Chi Hoa nói: “Ở đây là núi Mang Sơn, mong huynh hãy nể mặt tôi”. Kim Thế Di nói: “Tào Cầm Nhi đã bắt nạt cô nương chưa đủ sao? Cô nương muốn giữ sĩ diện cho bà ta?” Cốc Chi Hoa nghiêm nghị nói: “Tôi tuy không còn là đệ tử của phái Mang Sơn, nhưng phần mộ của sư phụ tôi ở trên núi Mang Sơn, hai vị bằng hữu đến tảo mộ cho sư phụ tôi, huynh muốn hỏi họ chuyện gì cũng nên đợi họ xuống núi rồi tính tiếp”.

Lâm Sinh nghe Cốc Chi Hoa bảo không còn là đệ tử của phái Mang Sơn thì thất kinh, Cốc Chi Hoa nói: “Lúc nãy Kim đại ca đã giúp chưởng môn sư tỷ của các vị, lát nữa các vị hỏi Tào sư tỷ sẽ rõ. Tôi khuyên các vị đừng nên coi y là kẻ địch”. Đệ tử phái Mang Sơn đưa mắt nhìn nhau, Lư Đạo Lân hỏi: “Cô nương đã phạm lỗi gì mà Tào sư tỷ đã đuổi ra khỏi sư môn?” Cốc Chi Hoa nói: “Huynh cứ hỏi Tào sư tỷ, tôi cũng không biết đã phạm lỗi gì”.

Kim Thế Di nạt: “Ta nể mặt Cốc cô nương, hôm nay để cho các người đi, người còn lăm lờ?” y biết Cốc Chi Hoa đang buồn lòng, không muốn cho họ nhắc lại chuyện này. Lư Đạo Lân nghe chàng quát thì trong lòng hậm hực nhưng cũng không dám gây sự, thế là nhặt cây thiết tỷ bà bỏ đi. Hai người Chung, Võ đã bỏ đi từ trước, Khâu Nguyên Giáp lăm lè bước theo.

Sau khi bọn người ấy bỏ đi, Cốc Chi Hoa liếc nhìn Kim Thế Di rồi cũng cất bước. Kim Thế Di đuổi theo: “Này, cô nương sao thế?” Cốc Chi Hoa nói: “Huynh đi đường huynh, tôi đi đường tôi, có chuyện gì đâu?” Kim Thế Di nói: “Lúc nãy sao cô nương không bảo như thế?” Cốc Chi Hoa nói: “Giờ thì tôi đã nhớ ra, sau khi nghĩa phụ tôi qua đời, tôi vẫn chưa thăm mộ của người, tôi phải về nhà nghĩa phụ một chuyến. Xin thứ tôi không thể đi ra biển với huynh, cũng không đi theo huynh tìm người”.

Kim Thế Di thộn mặt ra, thầm nhủ: “Sao nàng lại trở nên lạnh nhạt với mình thế?” Cốc Chi Hoa nói: “Đến đây chúng ta nên chia tay nhau, huynh còn theo tôi làm gì?” Kim Thế Di cười nói: “Có phải cô nương giận tôi về chuyện lúc nãy không?” Cốc Chi Hoa đỏ mặt, nói: “Tôi làm sao mà giận được huynh? Chúng ta quen biết không bao lâu, hôm nay huynh chịu giúp tôi là tôi đã cảm kích lắm, sao lại còn hờn trách huynh?” lúc nãy Kim Thế Di làm khó đệ tử phái Mang Sơn,

chàng tưởng rằng Cốc Chi Hoa giận vì chuyện này, nhưng Cốc Chi Hoa thì tưởng rằng chàng muốn nói đến Lý Tâm Mai, cho nên thần sắc thiếu tự nhiên. Kim Thế Di rất ngạc nhiên: “Cớ gì nàng tự nhiên lại đỏ ửng mặt?” rồi y cũng đoán được vài phần, mỉm cười nói: “Cốc cô nương, cô đã biết lai lịch và xuất thân của tôi từ trước, nhưng có một chuyện tôi vẫn chưa biết, tôi nợ người ta một món nợ, cho đến nay vẫn chưa trả cho nên nhớ mãi trong lòng”. Cốc Chi Hoa đang dậm bước rẽ đường khác, nghe chàng nói như thế thì tò mò đứng lại, hỏi: “Huynh coi thường mọi thứ, nhưng lại nhớ món nợ này, chắc là món nợ này không tầm thường tí nào! Đó là nợ gì? Chủ nợ là ai?”

Kim Thế Di nói: “Chủ nợ là một tiểu cô nương tên gọi Lý Tâm Mai”. Cốc Chi Hoa nghe mà xốn xang cõi lòng, chỉ nghe Kim Thế Di tiếp tục nói: “Nàng cũng biết lai lịch và xuất thân của tôi, có lẽ vì thông cảm nỗi cô độc của tôi, nàng trước nay vẫn coi tôi là đại ca. Mấy năm trước tôi luyện nội công suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, nàng vì cứu tôi đã dốc ra bao công sức, suýt nữa cũng mất mạng theo tôi”. Thế là chàng kể lại chuyện giữa chàng với Lý Tâm Mai. Cốc Chi Hoa rất cảm động, nước mắt lưng tròng, khen rằng: “Quả thật là một cô nương đáng yêu”. Lúc này nàng mới hiểu Kim Thế Di đang mang một món nợ tình cảm rất nặng nề.

Kim Thế Di liếc nhìn Cốc Chi Hoa rồi khẽ nói: “Nàng xem tôi là đại ca, tôi cũng xem nàng là tiểu muội. Nhưng số phận của tôi đã là một kẻ suốt đời phiêu bạt giang hồ, tuổi nàng còn quá trẻ, vẫn chưa thể hiểu hết con người của tôi. Nàng là đệ tử danh môn chính phái, được cha mẹ thương yêu, nàng phải nên sống cuộc sống an lành hạnh phúc, theo tôi thì không thể nào hạnh phúc được. Cô nương có hiểu không?” Cốc Chi Hoa đã hiểu tâm trạng của chàng, buột miệng nói: “Tôi hiểu chứ”. Rồi lại đổi giọng: “Cho đến lúc này tiểu cô nương ấy vẫn tìm huynh có đúng không? Vậy huynh làm sao có thể khiến cho nàng đau lòng?” Kim Thế Di nói: “Giờ nàng vẫn còn trẻ, sau này lớn lên nàng sẽ hiểu. Tôi chỉ có thể là một hảo ca ca của nàng, nhưng không thể là, không thể là...” Cốc Chi Hoa biết ý chàng nói không phải là “hảo trượng phu”, không khỏi nói: “Điều đó cũng chưa chắc”.

Kim Thế Di trịnh trọng nói: “Quả thật như thế. Tôi là người rất dễ xúc động. Đối với tôi thế giới này rất kỳ dị, hình như tôi luôn muốn đi tìm điều gì đó mới mẻ, cho nên có lúc tôi cảm thấy mình không thể nào phù hợp với thế giới này. Có lẽ những điều tôi nói quá huyền diệu, cô nương có hiểu không?” Cốc Chi Hoa nói: “Tôi hiểu chứ, tôi không phải là người dễ xúc động, nhưng lúc này tôi cũng có tâm trạng như thế”. Sở dĩ nàng có tâm trạng như thế là điều rất dễ hiểu, đó là vì nàng

mới trải qua một biến cố quá lớn lao. Kim Thế Di nắm chặt tay nàng nói: “Cô nương đừng cảm hơn tôi, nếu tôi gặp phải biến cố như cô nương, có lẽ tôi đã phát điên!”

Cốc Chi Hoa rất cảm động. Thật ra sở dĩ lần này nàng có thể đứng vững là bởi từ nhỏ nàng được Cốc Chính Minh và Lữ Tứ Nương dạy dỗ, lại được Kim Thế Di khích lệ khiến nàng có thêm không ít dũng khí.

Kim Thế Di nắm chặt tay nàng, luồng hơi ấm từ bàn tay truyền sang nàng, Cốc Chi Hoa khẽ nói: “Kim đại ca, muội hiểu huynh, nhưng huynh cũng không nên làm tổn thương người khác”. Kim Thế Di nói: “Cho nên mấy năm nay tôi vẫn luôn né tránh nàng, nhưng lúc này lại phải tìm nàng cho bằng được. Cô nương hãy yên tâm, tôi sẽ không làm tổn thương nàng. Suốt đời này tôi sẽ thương yêu nàng như một người tôi trưởng. Nàng còn quá trẻ, tôi phải cho nàng biết thứ hạnh phúc mà nàng đang cần là gì”. Cốc Chi Hoa trầm thờ dài, nhủ rằng: “Huynh hiểu bản thân mình, hiểu được nàng, nhưng huynh không hiểu khi một thiếu nữ yêu người khác thì nàng có tâm trạng như thế nào. Biển khổ cũng trở thành bờ vui, địa ngục cũng biến thành thiên đường, thứ hạnh phúc mà huynh nói chưa chắc nàng đã tin”. Kim Thế Di nhìn sâu vào mắt nàng, nói: “Cốc cô nương, cô nương đang nghĩ gì thế?” Cốc Chi Hoa nói: “Ồ, tôi chỉ cảm thấy thiếu nữ ấy thật đáng thương. Chừng nào thì huynh ra biển?” hai câu này chẳng ăn nhập gì nhau, Kim Thế Di ngắt người, trầm nhủ: “Chả lẽ nàng đã đổi ý?” rồi trả lời: “Khoảng hai tháng sau”. Cốc Chi Hoa nói: “Vậy ra biển ở nơi nào?” Kim Thế Di nói: “Ở một hải cảng dưới chân núi Lao Sơn miền Thanh Đảo, sao, cô nương muốn đi cùng tôi?” Cốc Chi Hoa mỉm cười: “Không, tôi chỉ muốn dò hỏi tin tức Lý Tâm Mai giùm huynh, nếu trong vòng hai tháng mà tìm được nàng, tôi sẽ đến Thanh Đảo gặp huynh. Nhưng hy vọng rất mong manh, có lẽ phải đợi huynh trở về rồi mới tính tiếp”. Rồi nàng nhẹ rút tay ra, nói: “Trên đời chẳng có buổi tiệc nào không tàn, chúng ta hãy chia tay nhau ở đây, huynh còn muốn nói gì nữa không?”

Kim Thế Di chợt thấy cõi lòng trĩu nặng, Cốc Chi Hoa hỏi chàng còn muốn nói gì nữa, chàng muốn trả lời, dù có nói ba ngày ba đêm nữa cũng chẳng nói hết! Nhưng lúc này chàng còn có thể nói gì nữa? Thật ra chàng không thể mời nàng cùng đi ra biển, bởi vì chàng có hẹn với Lịch Thắng Nam. Nếu nàng chấp nhận thì trái lại chàng đã khó xử.

Mà chàng đã từng hứa với Lịch Thắng Nam là không thể để lộ bí mật. Có thể nói chàng đã nợ Lý Tâm Mai và Lịch Thắng Nam, nhưng khác nhau ở chỗ Lý

Tâm Mai là chủ nợ mà chàng mong muốn được gặp, còn Lịch Thắng Nam là chủ nợ mà chàng đang cố gắng né tránh!

Kim Thế Di thở dài, nói: “Cốc cô nương, cô nương hãy tự bảo trọng, đừng để trong lòng chuyện bị người khác hiểu lầm hay chuyện được mất nhất thời”.

Cốc Chi Hoa nói: “Được, mấy câu nói của huynh còn hơn hẳn hàng ngàn hàng vạn lời nói, tôi xin nhớ trong lòng”.

Hai người đều cảm thấy quyến luyến, nhưng rốt cuộc cũng đành phải chia tay.

Cốc Chi Hoa rời Kim Thế Di, đi đường mà lòng cứ buồn man mác, nàng nghĩ thân thể của mình thật ra cũng giống như Kim Thế Di. Trên đời này Kim Thế Di không có ai là người thân, còn nàng thì có cha nhưng thà không có thì hơn, từ nhỏ nàng đã là cô nhi, thế nhưng lúc này nàng mới cảm nhận mình mới đúng là một cô nhi.

Cốc Chi Hoa đi một mạch mấy mươi dặm đường, mặt trời dần dần lặn xuống phía tây, sắc trời đã nhá nhem tối, may sao phía trước có một trấn nhỏ, thế là nàng đến trấn nhỏ ấy nghỉ lại qua đêm.

Trong trấn chỉ duy nhất có một khách sạn, trong ngoài chỉ có hai dãy phòng, tổng cộng năm sáu gian phòng khách, khi Cốc Chi Hoa vào khách sạn, có bảy tám người khách đang ăn cơm tối ở đại sảnh, chợt thấy có một thiếu nữ xinh đẹp bước vào thì mọi người đều đưa mắt nhìn.

Chưởng quỹ của khách sạn là một ông già nhát gan, thấy Cốc Chi Hoa đi một mình mà lại mang theo trường kiếm thì hơi nghi ngại, những nhặng nói: “Phòng của tiểu điểm đều...” ý muốn nói “đều đã có khách”, nhưng phía trước chỉ có mấy người khách, không tiện nói dối, chỉ đành bảo rằng: “Đều... đều đã có khách đặt cả”. Khách sạn này không phải ở nơi sầm uất, chẳng ma nào ghé đến, vừa nghe đã biết là nói dối. Cốc Chi Hoa cũng có kinh nghiệm giang hồ, đoán được ý ông ta, mỉm cười nói: “Đêm nay khách cũng chưa chắc đến, cứ chọn trước một phòng cho ta”. Lão chưởng quỹ vội vàng trả lời: “Không được, nếu khách đến thì chúng tôi phải bồi thường tiền đặt cọc gấp hai lần”. Cốc Chi Hoa cười: “Ta sẽ trả tiền phòng gấp ba lần”. Rồi nàng thò tay vào áo, nào ngờ lần này vội vàng ra đi, nàng chẳng thu dọn đồ đạc, cũng chẳng mang theo bạc, may mà mấy hôm trước nàng lấy ra mấy hạt nút áo bằng vàng định khâu vào áo, vô tình để trên người, thế là nàng lấy ra một hạt nói: “Cứ cho ta một phòng, làm vài món ăn, phần còn lại cho ông”. Hạt nút bằng vàng này đáng giá đến năm lượng bạc.

Chưởng quỹ là người biết xem hàng, cầm trên tay thì biết đó là vàng đủ tuổi, tuy nghi ngờ hơn nhưng vì ham lợi cho nên cũng đổi mặt làm vui, vội vàng nói: “Được, được, tôi sẽ chọn cho cô nương phòng của Phương quan nhân”.

Trần nhỏ này có mấy lúc gặp một người rộng rãi mà lại là một thiếu nữ xinh đẹp, tuy nghe khách khứa xì xầm bàn tán nhưng Cốc Chi Hoa cũng chẳng thèm để ý. Chợt có người dùng tiếng lóng giang hồ nói: “Đại sư huynh, huynh xem thử thiếu nữ này ở đâu đến, người khác nói: “Đừng lo chuyện bao đồng, ả không phải là người chúng ta tìm!” người lúc nãy nói: “Trên giang hồ có rất ít nữ nhi biết võ công, có lẽ họ có liên quan với nhau cũng nên”. Đồng bọn của y suyt một tiếng, té ra Cốc Chi Hoa đang quay đầu về phía họ. Chỉ thấy hai người ấy có tướng mạo rất kì quặc, một người cao khều, huyết thái dương nhô lên, còn người kia thì béo ú, ánh mắt sáng quắc có thần. Người có thân hình béo tốt tỏ ra thần nhiên. Té ra y đang nghĩ: “Đại sư huynh thật quá cẩn thận, chúng ta nói nhỏ như thế, vả lại dùng tiếng lóng giang hồ, chả lẽ nàng nghe được hay sao?” y nào ngờ Cốc Chi Hoa có nội công thượng thừa, tai thính mắt tinh hơn người bình thường gấp mười lần, cho nên nàng đã nghe rõ ràng những điều bọn chúng nói.

Cốc Chi Hoa bước vào phòng, ngẫm nghĩ thì thấy cuộc đối thoại giữa hai người này rất đáng nghi. Hình như bọn chúng đang tìm một thiếu nữ biết võ công, mà chúng lại không biết rõ về nàng, vả lại từ lời lẽ có thể thấy được rằng nàng là kẻ thù của bọn chúng.

Cốc Chi Hoa đã phát hiện được vài điểm đáng nghi trong cuộc đối thoại giữa chúng, thứ nhất, bọn chúng không hiểu rõ về thiếu nữ đang tìm, tại sao lại có địch ý? Thiếu nữ ấy là kẻ thù của bọn chúng? Hay là bọn chúng chỉ báo thù hay bằng hữu? Thứ hai, nếu đúng như chúng nói, nữ nhi biết võ công trên giang hồ rất có hạn, Cốc Chi Hoa thầm tính, giờ đây trong võ lâm, nữ nhi có võ công cao nhất là chị em Phùng Anh, Phùng Lâm, mà họ đã ẩn cư trên Thiên Sơn, dù cho có người có xích mích với họ cũng chưa chắc có gan lên tìm họ, càng không thể nhờ hai người đi tìm trên giang hồ. Ngoài trừ chị em Phùng Anh, Phùng Lâm, kể đến là Băng Xuyên thiên nữ và Tào Cẩm Nhi, hai kẻ lúc nãy cũng không xứng là địch thủ của họ. Thứ đến là mẹ chồng con dâu nhà họ Đường, gia tộc nổi tiếng về công phu ám khí ở Tứ Xuyên, hai người này tuổi đã cao, người con dâu đã ngoài năm mươi tuổi, đã sớm đóng cửa phòng đao, không đi lại trên giang hồ nữa, dù cho có kẻ thù thì không cần đến lúc này y mới báo thù, vả lại cũng không cần đi lại trên giang hồ tìm kiếm. Cốc Chi Hoa tính đi tính lại những nữ tử có danh tiếng ở hai đạo hắc bạch thì chẳng thấy có ai phù hợp. Cuối cùng mới nghĩ đến Lý Tâm

Mai, nhưng Lý Tâm Mai tuổi còn trẻ, lại được cha mẹ bảo bọc, chưa bao giờ gây sự trên giang hồ, nàng làm sao có thể kết thù chuốc oán?

Cốc Chi Hoa đoán mãi không ra thì thầm nhủ: “Mình cứ mặc chuyện này, cần gì phải hao hơi tổn sức lo chuyện bao đồng trên giang hồ”.

Nghĩ đến chuyện của mình, Cốc Chi Hoa bồn chồn không yên, nàng đã bị đuổi ra khỏi phái Mang Sơn, coi như đã là một kẻ không nhà, từ nay biết đi về đâu? Nhưng nàng chợt nhớ đến Kim Thế Di, Kim Thế Di chẳng phải đã phiêu bạt trên giang hồ hơn mười năm đấy sao? Thế mà y vẫn sống được.

Nhưng nàng gặp phải một biến cố quá to lớn, tuy đã nghĩ thông suốt nhưng rốt cuộc lòng vẫn như tơ vò, nằm trên giường mà cứ lẩn qua trở lại, chẳng thể nào chợp mắt nổi, nàng cảm thấy vài lần đã có người len lén đi ngang qua cửa phòng nàng, nàng biết khi mới bước vào trong khách sạn, nàng lấy nút vàng trả tiền phòng đã phạm vào một điều kị trên giang hồ là không thể để cho người ta thấy tiền tài, nhưng nàng thân mang tuyệt kỹ cho nên cũng chẳng thêm để ý.

Trong đêm tĩnh lặng, chợt nghe tiếng nói truyền vào trong tai, đó là giọng nói của hai người lúc nãy. Khách sạn này rất nhỏ, Cốc Chi Hoa tuy ở cách họ ba phòng nhưng vẫn có thể nghe rõ ràng. Chỉ nghe một người nói: “Nghe nói hôm nay là ngày dỡ lều thứ năm mươi của Độc tý thần ni, người trong võ lâm đến bái tế không ít, chả lẽ thiếu nữ họ Lý cũng đến đó!” người kia trả lời: “Nếu ả đến Mang Sơn, chúng ta không thể đuổi theo. Chỉ đành đợi ở đây”. Người lúc nãy lại cười rằng: “Lữ Tứ Nương đã chết, cần gì phải sợ phái Mang Sơn?” Cốc Chi Hoa giật mình, nàng không khỏi ngưng thần, nhưng hai người ấy càng nói càng nhỏ, nàng nghe lúc được lúc mất. Thế là Cốc Chi Hoa đánh liều ra trước cửa phòng của bọn chúng lắng nghe.

Chỉ nghe một giọng nói hơi khàn khàn hỏi: “Đại sư huynh, nghe nói huynh đã từng gặp thiếu nữ họ Lý ấy?” người được gọi là đại sư huynh trả lời: “Đêm sư phụ bắt sống ả ta cũng có mặt”. Kẻ kia hỏi tiếp: “Vậy huynh vừa gặp mặt chắc hẳn sẽ nhận ra?” “đại sư huynh” cười rằng: “Đương nhiên, nếu không sư phụ làm sao giao chuyện này cho ta. Nhưng ta nghe nói phái Thiên Sơn có một loại linh đơn thay đổi dung mạo... Thật ra loại linh đơn này là của Cam Phụng Trì phái Mang Sơn, sau đó ông ta mới chỉ cho Đường Hiểu Lan phái Thiên Sơn cách bào chế”.

Tên sư đệ trả lời: “Đại sư huynh hiểu biết rộng rãi, tiểu đệ thật không bằng. Nhưng điều đó không quan trọng, tóm lại phái Thiên Sơn cũng có thuốc dị dung”. Người kia lại cười: “Ta đã hiểu lòng người, người đã thích thiếu nữ phòng trước

muốn đến trêu ghẹo nàng cho nên muốn tìm cớ, có đúng không?” “Không phải cớ, thiếu nữ họ Lý đã là người của phái Thiên Sơn, lẽ nào ả không biết thuật thay đổi dung mạo? Thiếu nữ ở phòng trước xem ra cũng không quá hai mươi, vả lại còn mang theo bảo kiếm. Còn một điểm nữa, ả dùng vàng để trả tiền phòng, vừa nhìn đã biết chẳng biết thời vụ, là ả nha đầu mới xuất đạo. Điều này rất phù hợp với thiếu nữ họ Lý, đã thấy tám phần chính là ả”.

Đại sư huynh nói: “Nói bừa, dù cho ả biết thuật dị dung, chả lẽ cũng thay đổi cả hình dáng hay sao? Tóm lại là không phải ả, người đừng gây thêm chuyện thị phi nữa!” kẻ kia trả lời: “Dù đệ gây chuyện thị phi, sư huynh, sư huynh cũng đâu cần nổi giận như thế! Bồn môn vốn chẳng có thanh quy giới luật, đâu cho phép không trêu ghẹo nữ nhi”.

Cốc Chi Hoa nghe thế thì thầm giận, nhủ rằng: “Được, ta phải trừng phạt người”. Chỉ nghe tên đại sư huynh trầm giọng mắng: “Ta thấy người có mắt cũng như mù, võ công của ả lợi hại hơn ả họ Lý nhiều, ta cũng không dám trêu đến ả, người dám? Nếu ta trêu được thì đâu đến lượt người?” lúc đầu Cốc Chi Hoa còn tưởng tên đại sư huynh là người dàng hoàng tử tế, nào ngờ cũng đều là hạng cá mè một lứa, nhưng nàng cũng hơi phục ánh mắt lợi hại của y, y vừa nhìn thì đã nhận ra mức độ võ công của đối phương.

Tên sư đệ không dám trả lời, một hồi sau thì nói với vẻ hơi bực bội: “Kim Thế Di chỉ làm loạn một lần mà đại sư huynh đã nhát gan đến thế. Nhưng cuối cùng Kim Thế Di chẳng phải cũng bị thương bởi tay sư phụ chúng ta sao? Sư phụ bảo y không chết cũng tàn phế. Trong thiên hạ ai cũng sợ Kim Thế Di, Kim Thế Di phải sợ sư phụ chúng ta, còn huynh thì ai cũng sợ!”

Đại sư huynh nói: “Người theo sư phụ học được bao lâu? Đúng là không biết trời cao đất dày, nay trong thiên hạ cũng còn có vài người có võ công cao hơn sư phụ. Còn Kim Thế Di, ta không tin y sẽ tàn phế. Ta đoán tám phần là y đã dắt thiếu nữ họ Lý đi”. sư đệ nói: “Sao huynh lại không tin lời sư phụ? Sư phụ nói chả lẽ là giả?” “Người không biết đấy thôi, ta đã thử võ công của Kim Thế Di. lại còn trúng ám khí của y, may mà không có độc, đến nay nhớ lại vẫn còn sợ!”

Té ra tên đại sư huynh chính là đại đệ tử của Mạnh Thần Thông tên gọi Hạng Hồng, còn kẻ kia là đệ tử xếp hàng thứ mười một tên gọi Thôi Tu.

Ngày hôm ấy Kim Thế Di đại náo Mạnh gia trang, y đã trúng Tu la âm sát công của Mạnh Thần Thông nhưng Mạnh Thần Thông cũng trúng độc lông châm của y. Khi bọn Kim Thế Di, Dục Trọng Mâu, Lịch Thắng Nam bỏ đi hết, Mạnh Thần Thông vì đã lộ tung tích, vả lại bị thương, sợ người Cái Bang lại đến trả thù

cho nên đốt sơn trang, cùng bọn đệ tử đến một sơn cốc bí mật ở núi Thái Hàng, định rằng sau khi dưỡng thương thì sẽ tiếp tục khổ luyện Tu la âm sát công.

Y tưởng Kim Thế Di không chết cũng bị tàn phế, còn Lịch Thắng Nam tuy là con gái của kẻ thù mà y sợ nhất, nhưng tuổi vẫn còn trẻ, bản lĩnh chưa đủ, cũng chưa chắc làm gì được y. Điều khiến y lo nhất là chuyện Lý Tâm Mai đã thoát thân, từ sau khi Lữ Tứ Nương chết, Đường Hiểu Lan của phái Thiên Sơn là lãnh tụ của võ lâm, nếu Lý Tâm Mai trở về Thiên Sơn thì bọn người Đường Hiểu Lan, Phùng Anh, Phùng Lâm sẽ tính sổ với y, điều đó khiến cho y ăn không no ngủ không yên. Huống chi, Lý Tâm Mai chưa chắc cần phải chạy về, phái Thiên Sơn kết giao rộng rãi, ở đâu nàng cũng có thể mời tiền bối võ lâm đến hỏi tội y. Tuy Mạnh Thần Thông chỉ sợ có vài người nhưng rốt cuộc đó cũng là một mối lo cho y.

Giờ đây y sống trong một u cốc tại núi Thái Hàng, một mặt vận huyền công trị thương, một mặt sai Dương Xích Phù và bọn người Hạng Hồng, Ngô Mông chia thành nhiều đường đuổi theo Lý Tâm Mai, Hạng Hồng và Thôi Tu đi cùng một đường, vừa khéo gặp phải Cốc Chi Hoa trong khách sạn này.

Cốc Chi Hoa thì không biết Mạnh Thần Thông bắt giữ Lý Tâm Mai, bởi vì Kim Thế Di không muốn khơi dậy nỗi đau cho nàng cho nên hể những chuyện có liên quan đến Mạnh Thần Thông thì y tránh không nói đến nhiều, lúc y kể chuyện mình đã quen biết Lý Tâm Mai như thế nào, cũng đã tránh đoạn nàng bị bắt nhốt ở Mạnh gia trang.

Thế nhưng Cốc Chi Hoa đã nghe chuyện Kim Thế Di đại náo Mạnh gia trang. Lúc này nàng lại nghe nói “thiếu nữ họ Lý phái Thiên Sơn”, lại nhắc đến Kim Thế Di, tiếng nói của họ như tiếng muỗi bay qua nhưng nàng nghe như sét đánh bên tai, nhất thời đứng ngậy người ra.

“Thiếu nữ họ Lý ở phái Thiên Sơn” đương nhiên là Lý Tâm Mai, Cốc Chi Hoa có thể đoán được chàng đại náo Mạnh gia trang là vì Lý Tâm Mai, nhưng nàng không dám suy nghĩ tiếp, thậm chí cũng không dám gọi cái tên ấy ra.

Cốc Chi Hoa đang thần thờ nên không để ý, phát ra tiếng, ngay lúc này Hạng Hồng đột nhiên đẩy cửa sổ ra, vung ra một chuồng, Cốc Chi Hoa chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh dồn tới, không khỏi lạc giọng kêu lên: “Tu la âm sát công!” Hạng Hồng chỉ mới luyện Tu la âm sát công đến tầng thứ hai, với công lực của Cốc Chi Hoa đương nhiên không sợ Tu la âm sát công của y, nhưng đã chứng minh được bọn chúng là đệ tử của Mạnh Thần Thông, kẻ nàng sợ chính là

người cha nàng chưa bao giờ gặp mặt, đại ma đầu Mạnh Thần Thông nổi danh trong tà phái!

Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, hai người Hạng, Thôi đã nhảy vọt ra khỏi phòng, Hạng Hồng trầm giọng quát: “Người cũng biết Tu là âm sát công lợi hại?” rồi đánh tiếp ra hai chưởng.

Hạng Hồng tuy mới chỉ luyện được tầng thứ hai, chưa thể vừa ra tay đã lập tức giết chết người ta, nhưng luồng khí âm hàn trong chưởng phong có thể làm tổn thương nguyên khí của đối phương, nếu người có căn cơ nội công không vững, bị luồng khí âm hàn này xâm nhập vào người thì chắc chắn gân cốt rã rời, chỉ đành bó tay chịu trôi.

Hạng Hồng đã thấy công lực của Cốc Chi Hoa bất phàm, hai chưởng này tuy không thể đả thương được nàng, nhưng y không ngờ rằng nàng không hề né tránh, mà trái lại đã xông lên, Hạng Hồng đánh ra một chưởng, tuy thấy rõ ràng Cốc Chi Hoa trước mặt mình nhưng không biết thế nào mà đột nhiên nàng biến mất, Cốc Chi Hoa cười lạnh một tiếng, dùng thủ pháp tiểu cầm nả thủ chụp vào vai của y.

Lúc này Cốc Chi Hoa chỉ cần nhả lực bóp nát xương tỳ bà của Hạng Hồng, sẽ phế được võ công của y, nhưng Cốc Chi Hoa lòng dạ nhân từ, vốn chưa bao giờ ra tay mạnh như thế, nàng chỉ muốn chế phục y, buộc y nói ra tin tức của Lý Tâm Mai. Hạng Hồng là đệ tử của Mạnh Thần Thông, võ công đương nhiên không kém, thấy không xong thì lập tức dùng chiêu Thoát bào giải giáp, y trầm vai xuống, chỉ nghe sột một tiếng, vai áo Hạng Hồng bị nàng xé rách một mảnh, tuy vậy y cũng thoát được khỏi chưởng của Cốc Chi Hoa, y vừa thoát thân thì lập tức trở tay lại đánh ra một chưởng. Dù Cốc Chi Hoa né tránh lạng lẹ, huyết khúc trĩ ở tay cũng bị y điểm một cái, lập tức cảm thấy tê rần, bất đồ rùng mình.

Thôi Tu không biết lợi hại, thấy Cốc Chi Hoa bị sư huynh điểm trúng, nghĩ rằng dù nàng có công phu bế huyết thì khí hàn độc của Tu là âm sát công đã có thể khiến nàng bị thương, y buông giọng cười rằng: “Bọn ta không trêu người, nhưng người lại đến gây sự với bọn ta, ta cũng không khách sáo nữa. Ha ha, biết tìm đâu ra một cô nương xinh đẹp như thế này?” thế là y nhảy bổ lên toan kiếm phần lợi, y cười chưa dứt thì bỗng nghe bốp một tiếng, té ra bị Cốc Chi Hoa tát cho một bạt tai, nàng ghét y miệng lưỡi khinh bạc cho nên ra tay rất mạnh, cú tát ấy khiến mắt y nổ đom đóm, miệng rơi hai cái răng cửa! Hạng Hồng bị vội vàng chạy tới cứu, Cốc Chi Hoa quát: “Người cũng ném một chưởng của ta!” rồi nàng sử dụng Huyền nữ chưởng pháp, tay trái đánh ra một chiêu Dươnghoa phát diện,

tay phải đánh ra một chiêu Liễu tổ khinh, chưởng thế phiêu hốt vô định, trông như lá rơi tuyết bay. Hạng Hồng cảm thấy bốn phương tám hướng đều là chưởng phong nhân ảnh của nàng, y đã dốc hết sức nhưng vẫn bị nàng ép thối lui!

Hạng Hồng kinh hãi vì Cốc Chi Hoa không sợ Tu la âm sát công của y! Té ra khi còn sống Lữ Tứ Nương đã đoán được bốn môn không có ai chế phục nổi Mạnh Thần Thông cho nên bỏ ra mười năm thăm ngộ Thiếu dương thần công, tuy không thể phá giải Tu la âm sát công nhưng có thể chống lại khí tà độc của loại võ công này. Chỉ cần có ba cao thủ cùng luyện Thiếu dương thần công, hợp lực lại thì có thể chế phục Mạnh Thần Thông. Lúc ấy bà ta nghĩ ba đệ tử có võ công cao nhất là Tào Cẩm Nhi, Dục Trọng Mâu và Tạ Vân Chân, cho nên ra lệnh Cốc Chi Hoa đem Thiếu dương thần công tặng cho Tào Cẩm Nhi. Đó cũng chính là lý do tại sao khi ở núi Mang Sơn, tuy Tào Cẩm Nhi đuổi Cốc Chi Hoa ra khỏi môn phái nhưng nàng vẫn dâng ba thiên bí kíp ấy cho bà ta. Khi còn sống Lữ Tứ Nương không bảo Cốc Chi Hoa luyện Thiếu dương thần công, nhưng cũng không cấm nàng. Cốc Chi Hoa không biết thâm ý của Lữ Tứ Nương, sau khi bà ta chết, rốt cuộc nàng đã luyện loại công phu này.

Khi Cốc Chi Hoa luyện Thiếu dương thần công, thật ra nàng chỉ muốn bảo vệ cho bốn môn, nàng nghĩ có thêm một người luyện thì sau này sẽ càng dễ chế phục Mạnh Thần Thông. Cho đến khi Tào Cẩm Nhi vạch trần thân thế của nàng, nàng mới nghi ngờ, chả lẽ sư phụ đã biết nàng là con gái của Mạnh Thần Thông, cho nên khi còn sống đã không truyền thụ Thiếu dương thần công cho nàng, tránh cho nàng sau này phải dự vào việc giết cha mình? Nàng lại nghĩ, có lẽ sư phụ tưởng rằng nàng mãi mãi không biết thân thế của mình, cho nên mới không nói rõ với nàng, cũng không cấm nàng luyện, cứ để tất cả đi theo ý trời? Đáng tiếc Lữ Tứ Nương đã chết, Cốc Chi Hoa mãi mãi không biết được nỗi khổ tâm của bà ta.

Cốc Chi Hoa chỉ luyện Thiếu dương thần công được hai năm, nếu dùng đối phó với Mạnh Thần Thông thì vẫn chưa đủ, nhưng Hạng Hồng cũng chỉ luyện Tu la âm sát công được đến tầng thứ hai, cũng chẳng làm gì được nàng. Hai người giao thủ hơn hai mươi chiêu, chỉ nghe bốp một tiếng, vai của Hạng Hồng đã bị trúng một chưởng.

Khách khứa trong khách sạn đều bình tĩnh, nhưng không có ai dám ra can ngăn. Lão chưởng quầy núp trong phòng run rẩy kêu: “Khách quan muốn đánh nhau thì xin mời ra ngoài đánh, đừng phá hỏng tiểu điểm!” lão nói chưa dứt lời thì

chỉ nghe tiếng âm âm vang lên, Hạng Hồng đã bưng một cái bàn ném về Cốc Chi Hoa, Thôi Tu cũng bắt chước theo sư huynh, chụp đồ ném về phía Cốc Chi Hoa.

Trong khách sạn rất nhỏ hẹp, Cốc Chi Hoa vốn có thể dùng chưởng lực đánh vỡ ghế, nhưng nàng không muốn phá hỏng đồ trong khách sạn, vả lại nếu mảnh vỡ bay vào bên trong thì sẽ ngộ thương người khác, khó khăn lắm mới né tránh được. Hạng Hồng và Thôi Tu được thế, nhảy ra sân sau, lớn giọng mắng: “À nha đầu không biết sống chết, có ngon thì đuổi theo ta!”

Lúc này Cốc Chi Hoa phân vân rất nhiều. Nàng đã biết hai người này là ai, dù cho trong lòng nàng không thừa nhận Mạnh Thần Thông là cha mình, nhưng nàng không thể “phóng khoáng” như Kim Thế Di nói, tức là coi y chẳng có liên quan gì đến mình, nàng mong suốt đời này không gặp Mạnh Thần Thông, tránh tiếp xúc với y.

Nhưng nàng có thể tránh được sao? Hai người này là đệ tử của Mạnh Thần Thông, nàng thật lòng không muốn đuổi theo, nhưng không hiểu thế nào mà nàng lại muốn biết tin tức của Mạnh Thần Thông. Đệ tử của Mạnh Thần Thông xuất hiện ở đây, chắc là y ẩn mình ở gần đây. Y là kẻ thù của phái Mang Sơn, Dục Trọng Mâu đã tìm y trả thù, y đương nhiên cũng trả thù phái Mang Sơn. Nếu y nấp gần đây, đó sẽ là mối họa cho phái Mang Sơn. Tuy Cốc Chi Hoa đã bị Tào Cẩm Nhi đuổi ra khỏi môn phái, nhưng nàng không thể quên tình đồng môn, dù cho chỉ một lý do này, nàng cũng phải tra hỏi tin tức của Mạnh Thần Thông rồi báo cho đệ tử phái Mang Sơn biết.

Huống chi nàng đã hứa với Kim Thế Di là sẽ tìm tung tích của Lý Tâm Mai. Vì thế cuối cùng nàng đã đuổi theo.

Kinh công của Cốc Chi Hoa giỏi hơn hai tên này nhiều, nàng dần dần đuổi kịp, chợt nghe soạt một tiếng, Hạng Hồng bắn ra một cây xà diêm tiễn, mũi tên rực lửa bay vút lên trời, tựa như pháo hoa đầu xuân. Cốc Chi Hoa cũng có chút ít kinh nghiệm giang hồ, biết đó là tín hiệu gọi đồng bọn.

Hạng Hồng cười lạnh: “Nha đầu ngươi có dám đuổi theo nữa không?” Cốc Chi Hoa vừa mới dẫn lên được một bước, y đã quay đầu lại phóng ra một mũi lãnh tiễn nữa, mũi tên bay lướt qua, có cả mùi tanh, rõ ràng đó là loại ám khí có tẩm độc.

Đương nhiên mũi tên này không trúng được Cốc Chi Hoa, nhưng đã chọc giận nàng, thế rồi nàng cất bước đuổi theo, Hạng Hồng bị nàng đuổi gấp thì Tu la âm sát công chặn lại. Tuy võ công của Cốc Chi Hoa hơn y nhưng cũng không thể

bắt sống y trong chốc lát, Hạng Hồng rất giảo hoạt, khi Cốc Chi Hoa đuổi đến gần thì bất ngờ đánh ra một chưởng, sau khi đánh ra chưởng ấy thì quay người bỏ chạy tiếp. Thế là một người chạy một người đuổi đến nửa canh giờ, đến dưới chân núi Ngọc Long cách trấn Tân An không xa, Hạng Hồng đã bắn ra ba mũi xà diệm tiễn.

Cốc Chi Hoa nổi giận, thầm nhủ: “Nếu không mạnh tay thì y sẽ kéo dài thời gian, đồng bọn của y kéo tới thì khó bắt được y”. Thế là khi chỉ còn cách Hạng Hồng mấy trượng, nàng đột nhiên điểm mũi chân phóng vọt người lên, tay phải cầm kiếm chém xuống, tay phải cầm kiếm chém xuống, tay trái dùng Tiểu thiên tinh chưởng lực bổ vào huyết đại chuy ở cổ của y. Cốc Chi Hoa khinh công trát tuyệt, đột nhiên từ trên không bổ xuống tựa như chim ưng bắt thỏ, đánh cho Hạng Hồng luống cuống chân tay, dù cho y dùng Tu la âm sát công liên tục phát chưởng, khí hàn độc cũng chẳng làm gì được Cốc Chi Hoa, mà Cốc Chi Hoa từ trên cao đánh xuống, hễ kiếm lia tới thì chắc cánh tay của y sẽ đứt lìa!

Khi Cốc Chi Hoa sắp vỗ đến cổ của Hạng Hồng, huyết đại chuy là nơi tụ hội của thần kinh xương sống, nếu bị vỗ trúng thì toàn thân sẽ cứng đờ không thể cử động được, ngay lúc này chợt có một kinh phong quét tới, khí lạnh thấu xương, Cốc Chi Hoa lộn người trên không một vòng, khi nhìn lại thì chỉ thấy một ông già râu dài đứng trước mặt mình, ông già ấy lạnh lùng nói: “Sư phụ của ngươi là ai, tại sao truy sát sư diệt của ta?”

Ông già râu dài ấy chính là Dương Xích Phù. Cốc Chi Hoa nói: “Lệnh đồ dùng Tu la âm sát công đã thương tôi, sao có thể trách tôi là xuống tay vô tình? Huống chi tôi thực sự không muốn giết y!” Dương Xích Phù thấy Cốc Chi Hoa nói thế thì bất giác cả kinh, liếc nhìn nàng rồi lạnh lùng nói: “Cô nương đã không bị thương, cần gì phải lấy mạng y? Lúc nãy cô nương ra đòn sát thủ, còn bảo là không muốn giết y?” Cốc Chi Hoa nói: “Tôi chỉ muốn bắt y lại hỏi một chuyện”. Dương Xích Phù nói: “Cô nương muốn hỏi chuyện gì”.

Cốc Chi Hoa vốn muốn hỏi tung tích của Mạnh Thần Thông và Lý Tâm Mai, nhưng nàng làm sao nói với Dương Xích Phù.

Hạng Hồng kêu lên: “Á đã biết bí mật của chúng ta, sư thúc, đừng để á thoát!” Dương Xích Phù quát: “Có phải ngươi muốn dò hỏi tin tức của Lý Tâm Mai hay không?” Cốc Chi Hoa đoán rằng thế nào cũng phải đánh trận này, lớn giọng đáp: “Đúng thế. Nàng và các ngươi có thù oán gì? Tại sao các ngươi lại tự tiện bắt giam nàng?” Dương Xích Phù cười lạnh: “Lý Tâm Mai đã bỏ đi, ngươi sẽ bù vào chỗ của á. Được, nếu ngươi muốn biết gì thì cứ hỏi chưởng môn sư huynh của ta!”

Cốc Chi Hoa biến sắc, chưa kịp xoay chuyển thì Dương Xích Phù đã phóng lên. Y thấy Cốc Chi Hoa có thể chống được Tu la âm sát công, đó chính là khắc tinh của bổn môn, dù cho nàng không biết bí mật Lý Tâm Mai bị giam lỏng, nhưng y cũng không thể để cho nàng đi. Dương Xích Phù đã luyện Tu la âm sát công đến tầng thứ năm, so với Hạng Hồng thì khác hẳn!

Chỉ nghe bình một tiếng, gốc cây tùng gần đó bị chấn động đến nỗi lá rụng lả tả, may mà Cốc Chi Hoa né tránh nhanh lẹ, chạy vòng ra sau gốc cây cho nên mới chẳng hề gì.

Dương Xích Phù lướt tới, chặn đường rút lui của nàng, không để cho nàng nấp vào rừng cây, y tiếp tục đánh ra chưởng thứ hai, chưởng thứ ba, chưởng phong nổi lên, trong vòng mấy trượng, lá cây rơi rụng, cát chạy lá bay. Cốc Chi Hoa không chống đỡ nổi, bị y đẩy từ bìa rừng ra đường lớn, Dương Xích Phù quát: “Chạy đi đâu!” thế rồi hai chưởng phóng ra, khiến Cốc Chi Hoa không thể nào né tránh. Cốc Chi Hoa hít một hơi, đột nhiên phóng vọt người lên, trong khoảnh khắc ấy nàng rút cây Sương Hoa kiếm ra khỏi bao đánh ra một chiêu Bằng bác cửu tiêu từ trong không đâm xuống, Dương Xích Phù kêu ồ một tiếng, thối lui ba bước quát: “Té ra ngươi là đệ tử của Lữ Tứ Nương!”

Cốc Chi Hoa nói: “Người đã biết uy danh của sư phụ ta, còn dám đến gần Mang Sơn làm chuyện ngang ngược?” Dương Xích Phù cười lạnh: “Nếu Lữ Tứ Nương còn sống, ta còn sợ mụ ba phần, Lữ Tứ Nương đã chết mà ngươi còn dám dùng phái Mang Sơn dọa ta?” Mạnh Thần Thông đã công khai đối địch với phái Mang Sơn, Dương Xích Phù biết Cốc Chi Hoa là đệ tử của Lữ Tứ Nương, đương nhiên không thể để cho nàng chạy thoát, thế rồi đánh gấp ra từng chưởng, dần dần gia tăng uy lực của Tu la âm sát công. Cốc Chi Hoa tuy luyện Thiếu dương thần công nhưng công lực vẫn còn kém, đấu được khoảng hai ba mươi chiêu thì thấy tức ngực, khó thở, thế nhưng kiếm pháp của nàng không hề rối loạn.

Dương Xích Phù tuy rất ngạc nhiên, Cốc Chi Hoa cũng không khỏi thâm thất kinh: “Tu la âm sát công của lão già này quả nhiên lợi hại, nghe sư phụ mình nói, y chẳng qua chỉ luyện mới đến tầng thứ năm, so với Mạnh... Mạnh Thần Thông còn kém xa, chẳng trách nào trước đây chưởng môn sư huynh, bang chủ Cái Bang miền Giang Nam cũng chết bởi tay Mạnh... Mạnh Thần Thông”. Nàng vẫn chưa chịu thừa nhận Mạnh Thần Thông là cha, nhưng khi nghĩ đến cái tên này thì trong lòng vẫn đau như cắt.

Công lực của Dương Xích Phù thực ra hơi kém hơn Diệt Pháp hòa thượng, tuy y chiếm được thượng phong nhưng cũng không thể nào lấy được mạng Cốc

Chi Hoa. Cốc Chi Hoa nhờ vào kinh công và kiếm pháp tinh diệu vốn có thể chống chọi được đến hai ba trăm chiêu, nhưng nàng nhớ đến Mạnh Thần Thông, sợ rằng Mạnh Thần Thông sẽ đến đây, thế là bị phân tâm, ý chí chiến đấu giảm xuống, chỉ muốn tìm cơ hội thoát thân.

Cao thủ đang giao đấu với nhau nào có thể phân thần, Cốc Chi Hoa muốn chạy nhưng không thể thoát, lúc này Dương Xích Phù đã dùng đến tầng thứ năm của Tu la âm sát công, chưởng lực triển khai chặn hết mọi đường, lúc này Cốc Chi Hoa tựa như bị nhốt trong một chiếc lồng sắt mà chiếc lồng ấy dần dần thu nhỏ lại!

Đang lúc kịch chiến chợt nghe Dương Xích Phù quát lớn một tiếng, chưởng lực phát ra tựa như dời núi lấp biển dồn tới, Cốc Chi Hoa té soài xuống đất, lập tức bất tỉnh nhân sự.

Đến khi nàng tỉnh dậy thì đã nằm trong một căn nhà đá.

Chính là:

Chẳng trách nào né tránh, thế rồi cũng gặp nhau.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -